

Σ. — Χαίρε, Κάουδιωρ και Γλάμη,
χαίρε, σύντροφε και βλάμη.

Θ. — Γέλα μου να σου γελώ,
φιλα με να σε φιλώ
για του κράτους το καλό.

Σ. — Σὸ λατρεία μου και μόνη,
τήν παρένθεσαν λημονέι.
Πάει, τήν λημονήσα,
κι' ελους τοὺς δαυμόνια.

Θ. — Μήτ' ἐμπόδιον κανένα, σύντροφέ μου ποητέ,
να παρενθεθῆ ποτέ,
μήτε μιά μικρή τελεία
στην ποτή μας τῆ φιλία.

Μή ποτέ παραιτηθῆς
κι' ἔπου στέκεις να σταθῆς.

Σ. — Και χωρὶς να μοὺ τὸ λές βλέπεις, Κόντε, πῶς τὸ κάνω...

(Εἶπε τέτοια γελαστός κι' ἀνελήφθη πρὸς τὰπάνω.)

Φ. — Πές μας, μάγισσα μεγάλη,
τίποτα και γὰ τὸν Ράλλη.

Μ. — Στὸ κατωρὸ του τὸ μαλλί
κοτοῦφι στέκει και λαλει
πῶς πῆγε μές' ὅτῶν Θεσσαλῶν τὴν γῆν τὴν ἐριβόλακα
κι' ἀπάνω σὲ χαλάσματα τὸν εἶδαν σὴν βρυκόλακα.

Μετὰ θαυμασμοῦ μεγάλου
φιλοὺ τοῦκαναν τιμῆς,
και' ὅτῆς νέας' Ἀγγιῶλα
πῆγε τῆς οἰκοδομαίς:

Γιὰ τὰ σπήτῃα τῶν προσφύγων ῥώτῃσε τὸν Δαναῶ,
ῥώτῃσε τὸν Κασσαβέτι,
ἀν τὸ δόλιον τὸ Ντοβλέτι
τὰ θεμέλιωσε γερά.

Γιὰ τὰ σπήτῃα και μὲ φίλους κι' ἀρχιτέκτονας μιλει...
τοῦτο φώναζε τὸ σπήτι
θέλει κι' ἄλλον νεροχῆτη,
τοῦτο δύο παραθύρια κατὰ τὴν Ἀνατολή.

Τοῦτο θέλει κι' ἄλλο δῶμα,
τοῦτο μιά κουζίν' ἀκόμα,
τοῦτο θέλει δύο πόρταις γιὰ νὰ μπαίνῃς ἀπ' τὴ μία
και νὰ βγαίνῃς ἀπ' τὴν ἄλλη...
κι' ἔλοι γύρω κεχηνότες ἄκουαν μὲ περιθυμία
τὴν τεκτονική του Ράλλη.

Τάκρινε σὴν ἀρχιτέκτων ἔλα' ὅτῃν ἐντέλεια,
και τοὺς εἶπε κοτσονάτος
πῶς θὰ βάλῃ και' στὸ κράτος
στερεὰ θεμέλια.

Πῶς ναοὺς θὰ καταλύσῃ, και σὲ τρεῖς ἡμέρας μόνον
θ' ἀνοικοδομήσῃ νέους πρὸς κατάπληξιν τεκτόνων.
Πῆρε μάλια μὲ τοὺς φίλους δάση, πόλεις και χωριά,
κι' ἄφησε τὴν Θεσσαλία και πηγαίνει' στὸν Μυρῆ.

Γιὰ τῆς ἐρῆς περιηγήσεις
κάνουν σχέδια και κρίσεις,

και τὴν πρώτην τὴν εὐρίσκουν ἐπαικοδομητικὴν
και τὴν ἄλλην τὴν δευτέραν καθαρῶς πολιτικὴν.

Στὸν φοβρὸν βάλατε φωτιὰ,
πάρτε φουρνέουλα πλατεζιά,
κι' ἄν τοῦ Φουρνιῆ τὸ πρόγραμμα γενῆ τὸ Ναυτικό,
καινοῦρο ἐκπαικὸ
και συμφορὰ μεγάλη...
παραιτήσαις τοῦ Ράλλη.

Τότε κλάφετε τὸ κράτος
ἐταν γίνῃ Κιγκινάτος.
κι' ὁ φουρνόςος χρυσομᾶλλῃς.
Κλάφετε νεκροὶ και ζῶντες,
θὰ παραιτηθῆ κι' ὁ Κόντε,
θὰ παραιτηθῆ κι' ὁ Ράλλη.

Και τὴν κοιλιά του καθῆς θὰ σφίγγῃ
κι' ἔλο θὰ τρώῃ τῆς μυίας εὐγῆ,
βατράχους, σαύραις, και νυκτερίζε,
κι' ἄγγριν μελί μαζι μ' ἀκρίδες.

(Εἶπεν αὐτὰ, και μάγισσαις ἐφάνησαν και μάγοι,
και μὲ βροντὴν τρομακτικὴν ὁ λέβης ἐξεράγγῃ,
και μὲς' ἀπὸ τῆς μάγισσας τὰ βρωμερὰ κουρέλια
ἐβγῆκ' ἐμπρὸς τῶν γελαστός
ὁ Περικλέτος ὁ γυνωστός,
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ μασκαρᾶς λιγώθηκε στὰ γέλοια.)

Πανήγυρις σημαντικὴ και Μανεπιστημιακὴ.

Τὸν Διομήδην φάλομεν Κυριακὸν κι' ἔμετε,
τὸν Θεολόγον τὸν δεινόν, τὸν ἄξιον τιμῆς,
ὅπου λαμπρῶς ἐώρτασε μετὰ πολλῶν φιλάτων,
καθηγητῶν και φοιτητῶν και σεασομισωτῶν,
σαράντα χρόνων διδαχῆν και καλλιστομόρους ρήσεις...
χαίρε λοιπὸν, Κυριακέ, γιὰ τὰ σαράντα χρόνια,
ποῦ δ' ἄμαξες Κυριακὴ και τὰ πανηγυρίσις
μ' ἔκεινον τὸν ντεληθριζὰ και μ' ἕνα μέτρο χιόνια.

Παράστασις καινοφανῆς. ποῦ δὲν τὴν πρόσμενε κανεὶς.

Τὴν τρίτῃ' ὅτῃ Βασιλικὸ θὰ παίξουν ἕνα κρᾶμα,
μὲ καιμῆδα δηλαδὴ, ποῖναι συγχρόνως δρᾶμα,
κατὰ σειρὰν εἰς πράξεις τρεῖς, τοῖτσι εἰς τρεῖς μέρη,
τὸν πάλαι Πτωχοπρόδρομον μὲ τ' ἀδεαγὰν κεμερί,
ἀδικημένον ποιητὴν, πλὴν πρῶτον ἐν τοῖς ἴσοις,
γέλοια και ἐκαρδίσματα μαζι μὲ συγκινήσις.
Ὁ Πτωχοπρόδρομος αὐτὸς εἰν' ἔργον τοῦ Πολέμη,
ποῦ τοῦ Πηγᾶσου του κρατεῖ πολὺ σικιτὰ τὸ γκέμι.

Και καιμῆσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὸν ἀνώνυμὸν μας φίλον τὸν εὐχαριστῶ πολὺ,
ποῦ ὁμνήθηκε και πάλι τὸν Ρωμῆ τοῦ Φασουλή.

Τοῦ Μπεγάκη μας τοῦ φίλου φύλλον εἰς τὰς Πάτρας νέον,
ρ ηξικέλευθον, νευρωδες, και εὐ φρόνημα γενναίον.